

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2370/2016
18.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужила АА из ... и малолетне ББ из ..., чији је законски заступник мајка АА, а чији је пуномоћник Јован Челебић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Небојша Миковић, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда Крагујевцу Гж2 427/16 од 23.08.2016. године, у седници одржаној 18.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 427/16 од 23.08.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји П2 416/15 од 25.05.2016. године, тужени је обавезан да доприноси издржавању тужиле малолетне ББ месечним износом од 10.000,00 динара који ће плаћати до 05. у месецу за текући месец на руке мајке АА, почев од 01.09.2014. године па убудуће док за то постоје законски разлози. Другим ставом изреке, тужени је обавезан да тужилу надокнади трошкове поступка у износу од 42.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 427/16 од 23.08.2016. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Указивање на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 1. ЗПП учињене пред првостепеним судом, сагласно члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, малолетна ББ рођена је ... године у ванбрачној вези туженог и мајке АА са којом живи. Мајка тужиле малолетне ББ је у сталном радном односу и остварује месечну зараду од 36.000,00 динара, власник је стана у коме живи са малолетним дететом, а према другим лицима нема обавезу издржавања. Тужени је у сталном радном односу, остварује месечну зараду од 40.000,00 динара, као и додатни приход обављајући послове ... Живи у кући која је његово власништво са супругом која је такође запослена и двоје деце, сином старим ... годину који је студент и ћерком која има ... година. Супруга туженог остварује зараду од 27.000,00 динара, а обоје имају у власништву по 1 стан. Тужени је у 2013. години оперисао ..., али је после периода опоравка поново радно ангажован. Утврђено је да месечне потребе малолетног детета странака износе 22.000,00 динара, а односе се на исхрану, обућу, одећу, одржавање хигијене, повећане потребе због лечења кожне болести коју има, као и трошкове учења страног језика и накнаде за вртић.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно је усвојен тужбени захтев тужиле малолетне ББ и тужени обавезан да доприноси њеном издржавању са месечним износом од 10.000,00 динара, почев од дана поднете тужбе па убудуће.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Наиме, према одредби члана 67. Породичног закона, право је али и дужност родитеља да се старају о деци, док према члану 75. и 160. став 1. истог закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања (члан 160. став 2.) док могућност родитеља, као дужника издржавања, зависи од њиховим прихода, могућности за запослење и стицање зараде, њихових личних потреба, али и обавезе издржавања других лица и других околности од значаја за издржавање (члан 160. став 3. Породичног закона).

Врховни касациони суд налази да су судови, у контексту наведених законских одредби, правилно оценили утврђене чињенице – околности које су од утицаја на одлуку о висини доприноса туженог у издржавању заједничког малолетног детета странака. Наводи ревизије туженог којима се указује да је одређени новчани износ превисоко одмерен, односно да не одговара укупним потребама, као ни осталим околностима које се пре свега тичу могућности туженог, као дужника издржавања, су неосновани. Наиме, из напред наведених законских одредби, између осталог произилази да се потребе детета утврђују, између осталог у складу са могућностима родитеља, јер деца прате стандард својих родитеља. Тужени је у свом исказу навео да се бави допунским радом, односно да на тај начин остварује додатне приходе којима покрива делимично трошкове издржавања односно студирања најстаријег детета, те имајући у виду и

остале утврђене чињенице, као и да његова супруга такође доприноси издржавању заједничке деце, Врховни касациони суд налази да је тужени у могућности да доприноси издржавању малолетне ББ са досуђеним износом, који неће угрозити његову егзистенцију и егзистенцију лица према којима има законску обавезу издржавања. Наводима ревизије се указује и на прекорачење тужбеног захтева, што није могло бити предмет оцене ревизијског суда, сагласно одредби члана 407. став 1. тачка 5. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић